

[Den fungerende Finansminister.]

skud paa 12 128 264 Kr. 95 Ø., som man har anvendt til delvis Dækning af det i 1932—33 opstaaede Kurstab ved Betaling af Renter og Afdrag paa Statsgæld til Ulandet.

Det samlede Kurstab beløber sig til 15 042 355 Kr. 73 Ø., og det fordeler sig saaledes: af de amerikanske Laan 1 377 952 Kr. 89 Ø. og af det hollandske Laan 371 408 Kr. 73 Ø., tilsammen 1 749 361 Kr. 62 Ø. Nu er det jo klart, at dersom man ikke var gaaet i Markedet og havde opkøbt Obligationer, vilde Amortisationstabene være blevet meget større, men ved heldige Indkøb af Obligationer, som har kunnet foretages, er altsaa selve Amortisationsbeløbet reduceret til det Tal, jeg her har nævnt, ca. $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Med Hensyn til Rentebetalingen ligger det naturligvis noget anderledes. Der har der paa de amerikanske Laan været et Kurstab paa 9 443 224 Kr. 18 Ø. og paa det hollandske Laan 618 996 Kr. 44 Ø., paa et svensk Laan 612 493 Kr. 16 Ø. og paa det 4 pCt.s Laan af 1912 1 050 451 Kr. 90 Ø. og ved andre Gulddlaan 1 567 828 Kr. 43 Ø. Tilsammen bliver altsaa Rentetabet 13 292 994 Kr. 11 Ø. Deraf følger, at det samlede Tab paa Amortisation og paa Renter bliver 15 042 355 Kr. 73 Ø.

Naar man nu paa Tillægsbevillingsloven har delvis dækket Valutakurserne, saaledes som jeg her har nævnt, paa Kapital- og Rentebetalinger paa den udenlandske Gæld ved at bruge de som en Reserve opførte Kursavancer fra tidligere Tid, synes jeg, at det kan forsvares fuldt ud fra den Betragtning, at man i Stedet for ved Laanenes Optagelse at opføre Kursavancerne som Passiver sammen med Laanene kunde have taget Kursavancerne som Formueforøgelse og saa kunde have dækket Kurstabene af denne Formueforøgelse. Men jeg indrømmer, at man naturligvis kan anstille forskellige Betragtninger over, hvorvidt dette er rigtigt eller ikke.

Der er jo ingen, der vil gøre noget som helst Forsøg paa at skjule, at Staten er kommet ud for meget betydelige Tab derved, at Kronen er sænket i sin Kurs overfor Guldvalutaerne. Alle og enhver ved, at det fandt Sted, da vi maatte forlade Guldpariteten i September 1931, og jeg behøver ikke at pege paa, hvilke Kræfter der har været i Bevægelse for at komme længere ned, end vi den Gang regnede med at komme. Det er klart, at hver Gang vi sænker Kronekursen, medens Guld-

valutaerne opretholdes, betyder det et Minus i vort Forhold til de paagældende Laan, naar vi skal betale Renter og Afdrag, navnlig naar vi skal betale Renter. Afdragene kan saa nogenlunde klares ved, at man kan gaa i Markedet og købe Obligationer, naar saadanne er at faa.

Jeg har kun en enkelt Bemærkning at gøre herudover. Det er denne Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som brugte meget stærke Ord om Finansministerens Fraværelse. Det er klart, at den Fagminister, der gaar ind i Finansministerens almindelige Arbejde, maa altid gøre det mere periferisk; det kan ikke være anderledes, og jeg vedstaar, at det maa være saaledes. Og en hvilken som helst anden, som maatte gaa ind i dette, maatte naturligvis ogsaa staa noget fjernt overfor dette, fordi der hverken har været Tid eller Lejlighed til at sætte sig nærmere ind i hele dette Forhold. Jeg tør nok sige uden at prale, at ingen vil beskyldte mig for, at jeg i Almindelighed ikke kan gøre Rede for de Sager, der vedrører mig selv i Handelsministeriet, men jeg erkender, at overfor disse Spørgsmaal maa jeg støtte mig væsentligst til Embedsmændene, fordi det jo ikke er mit Omraade.

Men efter at have sagt det vil jeg sige, at den højtærede Finansminister har jo været fraværende og er fremdeles fraværende i et vigtigt Statsanliggende, og det er den almindelige Opfattelse, tør jeg sige, at dette Statsanliggende skulde røgtes paa bedst mulig Maade. Nu er det faldet i Finansministerens Lod at skulle røgte det. Jeg haaber, han kan gøre det paa en saadan Maade, at Nationen kan være tilfreds med det. Derfor synes jeg, at det er noget urimeligt nu at angribe ham saa voldsomt, som Tilfældet er, fordi han maa være fraværende. Han kan, som bekendt, lige saa lidt som nogen af os andre være paa to Steder paa een Gang.

I Øjeblikket er han i England for at forhandle paa Statens Vegne, og inden tredie Behandling er han formodentlig hjemme og kan saa faa Lejlighed til ud over, hvad jeg her har kunnet, at staa til Regnskab for de Ting, der er foregaaet under hans Ministerium. Det synes mig, at man om de to Spørgsmaal, her er rejst, kan sige, at de ikke er rejst paa noget særlig solidt Grundlag. Jeg kan hverken, hvad Byrets-Fonden eller hvad Kursdifferencespørgsmaalet angaar, sige, at de vilde være blevet anderledes, om jeg havde været den virkelige Finansminister.